

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 22 жовтня 2015 року № 44 (623)

25 ЖОВТНЯ – ВСІ НА ВИБОРИ!

У неділю, 25 жовтня, в Україні відбудуться вибори до органів місцевого самоврядування. Українці обиратимуть депутатів і голів обласних, районних, міських, сільських і селищних рад.

Як відомо, місцева влада – вирішальний фактор ефективного розв'язання соціальних проблем, облаштування комфортного побуту громадян України. Адже депутат місцевої ради – це, насамперед, перший порадник і помічник мешканця конкретного населеного пункту. Принаймні, таке його головне покликання. Тож виборці мають поставитися до голосування з особливою відповідальністю – аби до місцевих органів влади не потрапили хапуги і брехуни, які розглядатимуть своє депутатство лише як можливість пограбування територій, мешканців якої вони обманули. Таким – не місце в радах.

Тим більше, що серед кандидатів у депутати є достойні люди, для яких честь і гідність – не порожні слова, а почуття обов'язку і високої відповідальності перед громадою. Їхня мотивація – допомагати співгромадянам у нелегкий для держави час гідно, нехай і скромно, жити, бо найвищою цінністю в нашій державі має нарешті стати людина та її життя. Вони – ідейні люди, чинні патріоти, іншими словами, українські націоналісти, для яких Україна та українці завжди були понад усе. Незважаючи на десятиліття переслідувань комуністичною владою і кампанію дискредитації – нинішньою, націоналісти залишаються вірними ідеалам і присязі. А якщо хтось їх порушить, то зневага побратимів стане для такого найстрашнішим покаранням.

Тож, шановні громадяни, віддайте свої голоси за справжніх патріотів!

Проголосуйте за українських націоналістів!

Такий Ваш вибір буде єдино правильним!

 НА ЧАТАХ

ЗАХИСТИМО МАЙОРА ВІД СВАВІЛЛЯ КОРУПЦІОНЕРІВ!

20 жовтня 2015 р. з 10.30 в Апеляційному суді Києва (Володимирська, 15 – між Софіївською та Михайлівськими площами) відбулося апеляційне засідання суду "Колишній заступник Генерального прокурора України Бачун проти члена СОУ, Голови Бориспільської організації СОУ майора Володимира Мельника"

Попереднє слухання цієї справи в Броварському районному суді закінчилось поверненням справи прокурору на доопрацювання з причини відсутності будь-яких доказів вини Володимира Мельника.

Але ж негідники з Генеральної прокуратури продовжують вести негідні справи проти членів СОУ!

З причини відсутності через сімейні обставини одного з суддів, слухання перенесено на 27 жовтня 2015 р., початок о 10.30.

Прохання до всіх членів СОУ і чесних українських патріотів активно стати на захист майора В.Мельника від свавілля корупціонерів, яким сприяють нечесні співробітники шокінської прокуратури.

Прошу бути особисто та запросити відомі вам ЗМІ.

Про особливості цієї справи йшлося на прес-конференції, яку голова СОУ разом з побратимами дав третього вересня в УНІАН.

Були порушені питання безпідставного кримінального переслідування Військовою Прокуратурою офіцера-прикордонника, майора Володимира Мельника. Його звинувачують у причетності до передачі Громадському об'єднанню «Народний люстратор» інформації про перельоти за кордон колишнього заступника генпрокурора Олега Бачуна та інші важливі питання.

Детальніше читайте тут: http://press.unian.ua/…/7199-shemyi-vosstanovleniya-v-doljn…

Тема надзвичайно важлива та, як ніколи, потребує максимального розголосу. Чорні справи чиновники роблять в темряві, а ми виведемо на світло правду про них.

Євген ЛУПАКОВ,
перший заступник голови Спілки офіцерів України,
капітан I рангу

ЮВІЛЕЙ

КОНГРЕС ВІТАЄ СВЯТІШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА З РІЧНИЦЕЮ ІНТРОНІЗАЦІЇ

Слава Ісусу Христу!
Ваша Святосте!

Прийміть щирі вітання від Конгресу Українських Націоналістів з нагоди 20-ої річниці Вашої інтронізації як Предстоятеля Української Православної Церкви Київського Патріархату – Святішого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета.

Дозвольте висловити Вам щиру подяку за багатолітнє жертовне служіння Господу та Україні, а також за постійну невтомну підтримку і відзначення достойних захисників нашої Вітчизни та самовідданих волонтерів високими нагородами – церковними медалями «За жертовність і любов до України».

Вже 20 років поспіль Ваші духовні проповіді, невтомна праця для об'єднання Українських церков і згуртування християн є взірцем високої духовної місії, яку виконують українські священики перед Богом і своєю нацією.

Нехай і надалі Ваша відповідальна і велична душпастирська праця об'єднує людей, спонукає їх жити згідно з Божими заповідями, нести світло добра, милосердя, справедливості, християнської любові та миру.

Нехай Всевишній обдаровує Вас усіма своїми ласками та дає Вам наснагу пробуджувати у людях надію, зміцнювати віру, любов до Бога, мудрістю і патріотизмом наповнювати їхні серця!

Зичимо козацького здоров'я, добра і натхнення на многії, благії літа!

З повагою,
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

На світлині: на Покрову святіший Патріарх ФІЛАРЕТ вручив голові Конгресу Українських Націоналістів Степанові БРАЦЮНЮ нагороду УПЦ КП – орден Святого рівноапостольного князя Володимира Великого.

 ЦИНІЗМ

ВИКЛИК СУСПІЛЬСТВУ

Генеральний прокурор Віктор Шокін нічого не знає про «російський слід» на Євромайдані й жодних даних про це не має. Таке цинічне «одкровення» він зробив у своєму інтерв'ю «Фактам». Не дивуйтеся. Хіба вперше? Не знав же Генпрокурор, що його найближчі сподвижники на прокурорській ниві – хабарники і корупціонери, які збирають «подать» і доларами, і євро, а то й – перлами. А ті, які відкрили Шокіну очі на прокурорську вакханалію, так його розлютили, що Президентові довелося вгамоняти. Ну й нині Генпрокурор ретельно зачищає країну від патріотичного сегменту: кого за грати запроторить, до кого спозаранку обшук нашле, кого шантажне підозрою. Нещодавно одній із найактивніших «євромайданівських» партій натякнули: засікли, мовляв, готельне вікно, з якого снайпер по Майдану стріляв, а там ваші люди жили. Отож бо! Ну хіба після такого «відкриття» Віктор Шокін побачить «російський слід» на Майдані? Далебі, ні.

Та от екс-голова СБУ Валентин Наливайченко, схоже, все-таки не втрачає надію на «прозріння» В.Шокіна і нагадує, що саме йому вручав матеріали про «російський слід» у розстрілі учасників Майдану в лютому 2014 року. Ці документи, нагадує він, перебувають у канцелярії Генеральної прокуратури і в Адміністрації Президента. «Недостатньо цих двох адрес? – запитує В.Наливайченко. – Називаю третю: стадіон «Динамо». Російський «Витязь» учить беркутівців вбивати Небесну Сотню. Шановні прокурори, оприлюдніть ці докази і не дуріть людей!»

О. ДМИТРЕНКО

(Далі буде.)

Читайте «Гомін Бескидів» на стор. 3–6.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

НЕВМИРУЩІСТЬ ПАТРІОТИЗМУ

14 жовтня, о 10-ій годині, на площі біля пам'ятника Іванові Франку в м. Івано-Франківську відбувся конкурс строю та патріотичної пісні, в якому взяли участь учні шкіл, ліцеїв, коледжів, професійно-технічних училищ міста.

Навіть холодна погода не змогла зіпсувати настрій і бойовий запал юних учасників конкурсу. Стройовий вишкіл, стрілецькі, повстанські та нові сучасні патріотичні пісні дзвінко лунали над містом. Компетентному журі із керівників допризовної військової підготовки навчальних закладів міста та Братства ОУН-УПА важко було визначити переможців, тому що всі учасники показали високий рівень підготовки. Та все ж члени журі, за гарячої підтримки присутніх, віддали перевагу команді ліцею обдарованих дітей, які виявились найкращими, а також команді гімназії №1 м. Івано-Франківська, командам фізико-математичного ліцею, коледжу фізкультури і спорту та іншим.

Члени Братства ОУН-УПА. Другий зліва – Богдан БОРОВИЧ

Того ж дня, об 11.30 год., у Меморіальному сквері м. Івано-Франківська, на могилі Героя України Романа Гурика, який загинув під час розстрілу Небесної Сотні в м. Києві під час Революції Гідності, відбулося відкриття пам'ятника. Право відкрити пам'ятник було надано матері героя – Ірині Гурик. Панахиду і освячення монумента здійснив Митрополит Івано-Франківської Архієпархії Володимир Війтишин. Після освячення пам'ятника, під мелодію пісні «Пливе кача», до його підніжжя поклали квіти: голова ОДА Олег Гончарук, голова обласної ради Василь Скрипничук, міський голова Віктор Анушкевичус та представники громадськості. Із смутком в серцях згадали, що Роман Гурик віддав своє життя за нашу волю в юні роки, будучи студентом філософського факультету Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника.

О 12.30 год. учасники свята Покрови Пресвятої Богородиці, 73-ї річниці УПА та Дня захисника України заповнили зал Івано-Франківського академічного обласного українського музично-драматичного театру ім. І. Франка. Тут відбулося дійство, яке розпочалося вітальним словом голови ОДА О. Гончарука і голови обласної ради В. Скрипничука. Керівники обласної влади вручили орден «Свободи» комбатанту визвольних змагань і в'язню Сибірських таборів упродовж 33 років і 2 місяців легендарному Мирославу Симчичу, а також воїнам АТО – нагороди різного рівня.

15 жовтня, в 56-у річницю загибелі провідника ОУН Степана Бандери, в його родинному селі Старий Угринів відбулися заходи по вшануванню його пам'яті. Освячено Хрест з могили провідника ОУН в Мюнхені, який після зруйнування був перевезений на Батьківщину, де його і встановили. В церемонії вшанування пам'яті С. Бандери взяли участь: Голова ВБ ОУН-УПА, голова ОО КУН Богдан Борович, члени КУН обласної і районної організацій, представники влади, а також гості із Збаразького району Тернопільської області, які спричинилися до перевезення даного Хреста із Мюнхена до Старого Угринева.

У своєму слові друг Богдан Борович відзначив безсмертність ідеї, яку втілив у життя борців за волю і Незалежність України Степан Бандера. Його справи невмирущі! Про це свідчить і страх Російської імперії перед ним. Адже вандалізм зловмисників уже не має меж: розбиті пам'ятники героям ОУН-УПА в багатьох місцях, дістались навіть до праху провідника ОУН. Були виступи і голови Калуської РДА Наталії Бабій та голови районної ради Василя Дзундзи. Звучали також і патріотичні пісні. Посособливому вони лунали у виконанні чоловічого ансамблю Братства ОУН-УПА Збаразького району.

День захисника України розпочато у вінку святкувань Покрови Пресвятої Богородиці, створення УПА та Українського козацтва. То най ця традиція продовжується так щиро і натхненно на віки Української держави!

Прес-служба
Івано-Франківської ОО КУН

Світлини: blitz.if.ua

УКРАЇНСЬКІ ПРОБЛЕМИ

КОМУ ПРИГЛЯНУЛИСЯ АКТИВИ «ЕНЕРГОАТОМА»?

Наталка ПРУДКА

Події останнього часу на енергетичному ринку України, річний обіг якого вимірюється не однією сотнею мільярдів гривень, за силою потрясінь можна порівняти хіба що з землетрусом. Обшуки в НЕК «Укренерго», критика роботи «Енергоатома», публічні звинувачення в корупції та розкраданні величезних коштів, звільнення з посади керівника НЕК «Укренерго» Юрія Касіча, ім'я якого тісно пов'язують з російським бізнесменом Костянтином Григоришиним.

Перелік потрясінь можна довго продовжувати. Характерно, що потужна злива взаємних звинувачень в корупції та вкрай не оптимістичних прогнозів щодо майбутніх обшуків хлинула відразу по тому, як Григоришин в інтерв'ю УП на тему «Уряд Яценюка очолює корупцію» в багатьох гріхах звинувачує прем'єра. Експерт аналітичного центру DixiGroup Роман Ніцович в своїх прогнозах пресі називає наступну жертву в переліку на обшуки та арешти – нею може стати «Енергоатом».

Зацікавленість до атомних активів була завжди, але тепер, коли законопроект про корпоратизацію «Енергоатома» вже в стінах парламенту, прогнозувати можна все, що завгодно, – з метою не втратити, а для когось – налагодити контроль над фінансовими потоками (річний обіг компанії цього року сягне майже 40 млрд грн).

Але чому така пильна увага до озвучених Григоришиним звинувачень? Та тому, що все сказане ним публічно сприймається як меседжі, погоджені з Президентом Петром Порошенком. Про їхню дружбу та спільний бізнес вже давно не перестають навперебій писати в пресі. Виходить, на таке сміливе інтерв'ю російський бізнесмен наважився з огляду на потужного захисника?«Хтось же дав йому відмашку на таке інтерв'ю. Судячи з інтерв'ю, він уже визначив свої інтереси в енергетиці», – сказав автору екс-міністр ЖКГ Олексій Кучеренко.

Фактично на публіку винесено протистояння між Президентом та Прем'єром за пальму першості в паливно-енергетичному секторі та в електроенергетиці зокрема. Звісно, що спалахнуло воно набагато раніше, адже Президент не міг залишити поза увагою минулорічну спробу уряду прискореними темпами приватизувати активи однієї з найпривабливіших державних компаній – «Енергоатом». Але про це трохи пізніше.

В силу надзвичайно складної ситуації на енергетичному ринку, де різко впали платежі, а до опалювального сезону залишилися лічені дні, напруга між його учасниками зростає в геометричній прогресії. За словами Олексія Кучеренка, інтерес Григоришина до енергоринку, активним учасником якого він став досить давно, зумовлений тим, цитую, «що цей «пиріг» дуже стиснувся з причини неплатоспроможності споживачів, тому й посилилася конкуренція між його учасниками».

МІНІСТР ДЕМЧИШИН «ВІДХРЕСТИВСЯ» ВІД КОНСУЛЬТАНТА

Часто в пресі та парламенті лунають звинувачення, що саме завдяки Григоришину Володимир Демчишин став міністром енерговугілля, Дмитро Вовк – головою Національної комісії, що здійснює регулювання електроенергетики та комунальних послуг (НКРЕКП), Юрій Касіч – керівником НЕК «Укренерго» і т .д. А тепер Григоришин розповів про те, що він їх консультує. Але в коментарях автору Володимир Демчишин «відхрестився» від такого консультанта. «Він, за моєю підозрою, спеціаліст широкого профілю, тому може коментувати все, що завгодно. Але я не користуюся його послугами – в мене є своя команда», – каже міністр.

Проте Григоришин в своєму інтерв'ю повідомив, що він надавав корисні поради і міністру, і керівнику НКРЕКП (Дмитрові Вовку). «Останній раз я дивився паливно-енергетичний баланс і давав свої рекомендації десь весною, і тоді я побачив, що «Енергоатом» намагається виробити електроенергії мінімум на 10 відсотків менше, ніж повинен. Я переслав свою аналітичну записку міністру та в НКРЕКП. І після цього, наскільки я розумію, «Енергоатом» змінив свої плани в сторону збільшення виробництва електроенергії». Мабуть, не всі знають, що виробничі можливості атомників обмежує центральна диспетчерська служба в особі НЕК «Укренерго», а не самі атомники. Чи дійсно вона це робить на користь приватної теплової генерації, мають визначити силові структури.

Але чому саме «Енергоатом» був звинувачений в намаганні штучно знизити своє виробництво електроенергії задля того, щоб більша частина «пирога» дісталася тепловій генерації ДТЕК Рината Ахметова, інтереси якої, за словами Григоришина, лобіює Прем'єр. Можливо, і лобіює, але, скоріш за все, не в такий спосіб. Увага до «Енергоатома» насторожує.

Закінчення на 7-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Максимович Олег	(095)-672-11-98
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Роговський Дмитро	(063) 790-15-37
Полтава	Небилович Микола	(096) 924-79-83
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

САМБІРСЬКІ НОВИНИ

ПАМ'ЯТНИК ЧОРНОБИЛЬЦЯМ – НА ПЛОЩІ ПАМ'ЯТІ

Такого велелюддя площа Пам'яті, що в Самборі, здається, давно не бачила. Сюди, незважаючи на прохолодну та вітряну погоду, в день свята Покрови Пресвятої Богородиці, чисельно зійшлися живі ліквідатори техногенної катастрофи на Чорнобильській АЕС, колишні воїни-афганці, учасники бойових дій на чужій території, воїни Збройних Сил України, мешканці міста, молодь. Серед присутніх – представники влади, депутати різних рівнів, чимало лідерів громадських та політичних організацій, зокрема, Конгресу Українських Націоналістів.

А скликала всіх сюди незагоєна рана України – аварія на Чорнобильській атомній електростанції. Власне, на честь увічнення пам'яті про живих та померлих її ліквідаторів тут відкрили та освятили пам'ятний знак. Організатори зробили все, щоб події надати урочистості і водночас важливості. Адже така техногенна катастрофа світового рівня на нашій землі стала результатом злочинної діяльності радянської влади, політики, яку провадило тодішнє керівництво СРСР.

Розплачуватися життям та здоров'ям за очищення території від смертоносних залишків мусили українці. Їхні величезні території стали пустелями, непридатними для обробітку та хлібосіяння.

Достатньо сказати, наголосив голова Самбірської міськрайонної асоціації ліквідаторів аварії на ЧАЕС Андрій Кульчицький, що вже 26 квітня 1986 року екіпажі військових вертолітників з Нового Калинова піднялись по тривозі та полетіли в саме горнило атомного вогню. В результаті померло 133 пілотів, а загалом в приборканні пожежі брали участь 450 пілотів. Згадав він також водіїв, медиків, які ціною власного життя рятували рідну землю від невидимого смертоносного атома, дорогою ціною розплачувалися за злочинні дії комуністичної московської влади.

Священики освятили пам'ятник чорнобильцям. До його підніжжя лягли квіти. Серед інших їх, як данину пошани померлим і живим ліквідаторам аварії, поклав і помічник народного депутата України Андрія Лопушанського, кандидат на посаду міського голови Самбора Ігор Несторак.

Того дня було багато спогадів. Сумних і трагічних. А дзвін на пам'ятнику ніби символізував наш вічний біль і смуток, тривогу, пересторогу, що подібного лиха на рідній благодатній землі не маємо права допустити.

Цей пам'ятний знак відкрито не лише рятівникам України. Наші герої від атома врятували і Європу. Він потрібний і загиблим, і живим, і майбутнім поколінням. І ті, які стояли того дня на площі, – також хворі люди. Але їх тримає в житті не державне забезпечення ліками і всіма іншими нібито гарантованими допомогами у повному обсязі, а насамперед – сила волі, незламний дух і бажання прислужитися незалежній державі, яка ще й сьогодні на Сході захищається від того самого історичного ворога – агресора Росії.

Нагадаємо, що площа Пам'яті в Самборі зародилася із відкриттям на ній величного пам'ятника Провіднику ОУН Степанові Бандері. До його спорудження та впорядкування території активно долучився, зокрема, засновник Благодійного фонду Андрій Лопушанський.

Ансамбль площі становлять погруддя легендарному сотнику УПА Степанові Стебельському "Хріну", відважній повстанській розвідниці Анні Черешньовській "Тетяні", пам'ятник Героям Небесної Сотні, а тепер до них додався пам'ятний знак самбірчанам – учасникам ліквідації аварії на ЧАЕС.

Іван КОВАЛЬЧУК,
м. Самбір

На знімках: пам'ятний знак ліквідаторам аварії на ЧАЕС, відкритий у Самборі; квіти покладає Ігор НЕСТОРАК – помічник народного депутата України Андрія Лопушанського.
Фото Миколи СЕНЕЙКА.

ПИЛЬНУЙ!

ПРИКАРПАТСЬКІ СЛІДИ КЛЮЄВИХ,

або Чиї інтереси представляє Максим Козицький

Ніяк не забути Україні імена братів Андрія та Сергія Клюєвих. Добре знані в нашій державі як такі, що належали до найближчого оточення Віктора Януковича, після своєї втечі, вони й сьогодні продовжують отримувати доходи за рахунок державного бюджету та природних багатств України.

Спецслужби, журналісти та аналітики називають Андрія Клюєва організатором кривавого розгону Майдану 30 листопада 2013 року. Саме на його руках кров студентів, побитих беркутівцями. Як зазначають інші джерела, пізніше, у самий розпал Євромайдану, Клюєв та його найближче оточення формували загони «тітушок» та фінансували акції Антимайдану. Після втечі Януковича, його приспішник та голова Адміністрації Президента Андрій Клюєв, наслідуючи приклад свого шефа, також утік до Росії.

Аби не втратити бізнес в Україні, Андрій Петрович залишив по собі брата Сергія, котрий продовжував лобіювати інтереси «сім'ї» в якості народного депутата від Опозиційного блоку. Пізніше, на початку 2015 року, ми усі добре пам'ятаємо «парламентську виставу» зі зняттям недоторканності з Сергія Клюєва, а пізніше – його подальшою втечею з України. Проте бізнес братів Клюєвих залишився. І наразі досить непогано розвивається.

Відомим бізнес-проектом Клюєвих є джерела альтернативної енергії компанії «Актив Солар». Зазначимо, що дана фірма – це не просто великий гравець на ринку сонячної енергії України. Це монополіст, якому належить 87 відсотків видобутку сонячної енергії в нашій державі.

Здавалося, що після Революції Гідності бізнес-імперія одіозних Клюєвих має зникнути або ж бути націоналізованою на користь держави. Проте цього не сталося. За інформацією кримських джерел, бізнес інтереси Клюєвих у Криму після його анексії зазнали утиску з боку російських чиновників. Тому брати задумались над тим, як зберегти та розширити свою імперію за рахунок території України.

Їхнє око впало на Карпати та Прикарпаття, де потенційно вигідним бачиться розвиток енергії вітру за рахунок встановлення вітряків. І Клюєви почали шукати партнерів. Як повідомляють наші джерела, пошук йде донині, але є один досить цікавий факт.

На Львівщині добре знають ім'я місцевого олігарха Зиновія Козицького. Він є генеральним директором ТОВ «Укрнафтогазінвест». Крім того, з ім'ям Козицького пов'язані такі компанії як «Горизонти», «Західнадрасервіс», «Укрспецзамовлення», «Геологічне бюро «Львів», «Прикарпатська енергетична компанія». Крім газового бізнесу, Козицький займається і альтернативною енергетикою. Його компанія «Еко-Оптіма» реалізує проекти з будівництва вітрових і сонячних електростанцій, малих гідроелектростанцій та установок виробництва струму з біомаси на Заході України. З 2009 року «Еко-Оптімою» керує син Зиновія Козицького Максим, який нині балотується до Львівської обласної ради по Старосамбірщині.

Свого часу, у 2010 році, Зиновій Козицький теж балотувався до Львівської обласної ради від Партії промисловців та підприємців відомого регіонала Анатолія Кінаха. Саме через Кінаха Козицький міг зійтися з Андрієм Клюєвим, бо і бізнес у них подібний та й інтереси спільні. Після Революції Гідності зв'язки цих двох трішки ослабли, але не порвалися. Бо там, де гроші, не існує ідеології, моралі та порядності. Є тільки інтереси. І саме вони сьогодні диктують свої умови.

Як вважають енергетичні експерти, схеми «розвитку» бізнес-імперій Клюєвих та Козицьких дуже схожі. Основний капітал створюється за рахунок державних кредитів та іноземних інвестицій. Тобто, реальні власники, не вклавши у бізнес ані копійки власних грошей, отримують мільйонні прибутки. Де вони беруться? Так українці ж податки платять!

І ось сьогодні, коли ми перебуваємо на відстані декількох днів до місцевих виборів, розуміємо, що Максим Козицький не випадково йде до Львівської обласної ради по Старосамбірщині. Тут з 2010 року «Еко-оптіма» вже має власні вітряки. До речі, невідомо, як вони були встановлені у перший рік президенства Віктора Януковича. Але то вже питання іншого характеру. Ми ж повернемося до сьогодення.

За п'ять років діяльності «Еко-Оптіми» на Старосамбірщині дана компанія вже встигла викликати негативну реакцію громади. Воно й зрозуміло, бо вітряки шкодять флорі та фауні краю, що аж ніяк не задовольняє місцевих мешканців. Але найбільший негатив ще попереду.

За інформацією джерел в компанії «Укренерго», Андрій Клюєв має наміри розвивати альтернативні джерела енергії на Прикарпатті. Можемо зробити припущення, що кращого, аніж Козицький, партнера йому годі й шукати. За таке собі «співробітництво» Андрій Клюєв може запропонувати Козицьким так званий зелений тариф – спеціальний тариф, за яким закуповується електроенергія у виробників альтернативних джерел енергії. Так, сонячну електроенергію в Україні держава гарантовано купує за 505,09 коп, в той час як атомна електроенергія коштує 21 копійку за 1 кВт-год. Це найбільший «зелений тариф» в Європі. Він діятиме до 2030 року. Причому, до того часу альтернативна енергетика задовольнятиме не більше 5 відсотків потреб українського ринку. Таким чином, розуміємо, що буде зроблена пропозиція, від якої Козицький не зможе відмовитись. Клюєв пролобіює «зелений тариф» для Козицького, Козицький – місця для вітряків Клюєва.

Тому й не випадково бачимо сьогодні ім'я Максима Козицького серед кандидатів до обласної ради по Старосамбірському району. Як стверджують львівські політологи, для Козицького важливими є не вибори до обласної ради, а майбутні вибори до Верховної Ради. Здобувши перемогу на парламентських виборах, Козицькі зможуть захистити свій бізнес і допомогти своїм діловим партнерам. Щоправда, вони забули про людей, які мають на це зовсім іншу точку зору. І, як стало відомо, громада Старосамбірщини налаштована рішуче дати відсіч усім, хто ставить власні інтереси вище інтересів громади. Тому сподіватися на легку перемогу Максиму Козицькому не доводиться. Попереду важка та затяжна боротьба громади з мільйонерами, що вже бачили не раз. Проте, цього разу можемо з впевненістю говорити, що переможе саме громада, бо вона живе на своїй землі і завжди в силі дати відсіч усім зайдам, котрі дивляться на Старосамбірщину винятково як на територію для розвитку свого бізнесу.

Вадим ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ,
політолог, Український центр вивчення громадської думки,
м. Київ

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ПОДАРУНКИ ДЛЯ ВИХОВАНЦІВ ІНТЕРНАТУ

Дітям потрібні дім, любов, ласка, турбота щирих сердець. Дітям, яких доля обділила здоров'ям, турбота потрібна особлива. Будучи позбавленими повноцінно зустрічати схід сонця, милуватися його заходом, нарівні з однолітками бавитися надворі, вони чекають на те, що наш з вами дорослий світ заради їхнього одужання і їхнього незрадливого дзвінкого сміху прихилить до дитячих голівок все найкраще, чого досягло людство. В такій ситуації рівень суспільної моралі і духовності стає каталізатором спроможності кожного допомогти ближньому. Вищим виявом духовної зрілості людини є його непідробний і не підлаштований під якісь майбутні зворотні преференції порив до благодійності, відомий і як меценатство. В основі цього пориву – безкорисливість.

Не оминули своєю увагою вихованців дитячого інтернату для хворих дітей в с. Лютовисько Старосамбірського району відомий на Бойківщині благодійник – народний депутат України Андрій ЛОПУШАНСЬКИЙ, наші польські друзі на чолі з Пьотром КОРЧАКОМ, відомий громадсько-політичний діяч, депутат Львівської обласної ради Юрій ВОЙТІВ, голова Старосамбірської районної державної адміністрації Микола ЦЕПЕНДА, а також міський голова Старого Самбора Іван ГРИСЬ. Завітали вони сюди 19 жовтня 2015 року і, заздалегідь спільно придбавши побутову техніку, подарували її дітям, чим зняли величезну дотепер проблему. Адже упродовж довгої історії інтернат мав неабиякий клопіт без такої затребуваної техніки. Нехай чистими і великодушними й надалі будуть будь-які благодійні ініціативи. Нехай частіше на дитячих обличчях сяють усмішки.

Любомира ГІРНЯК,
с.Лютовисько, Старосамбірщина

УРОЧИСТОСТІ

НЕХАЙ УКРАЇНУ БЕРЕЖЕ СВЯТА ПОКРОВА

На Покрову центральною вулицею м.Сколе, урочистим маршем, у військових строях, пройшли сколівські школярі, студенти та воїни, які захищали мир і спокій на Сході нашої держави. В честь Дня захисника України вони поклали вінки до пам'ятної стели борцям за волю України, меморіальної дошки Герою Небесної сотні Олегу Ушневичу та до пам'ятника Степану Бандері. Організувала дійство районна молодіжна патріотична організація «Тризуб» (голова Василь Чергавий).

Опісля, урочистим маршем, тризубівці прийшли на набережну до статуї Пресвятої Діви Марії. Над містом спускалися сутінки. Дорослі, молодь, діти зі Сколього та інших населених пунктів району відірвались від своїх турбот та прийшли і приїхали, щоб присвятити свій час молитві. Було людно. Прибули воїни, які зовсім недавно боронили на сході України нашу землю від агресора. Тут, просто неба, всечесні отці Володимир Борис, Юрій Хамуляк, Матеуш Грохля відслужили урочисту літургію. Присутні в молитві склали руки і просили у Богородиці миру і щастя для України та благополуччя і здоров'я для своїх родин.

Воістину гарна обстановка наповнила всіх ласкою та добротою. Християни поклали квіти до підніжжя статуї Матінки Небесної.

Надзвичайно гарно виступали діти. Приємно зворушили літературно-поетичною композицією школярі із Верхньосиньовидненської ЗОШ І-ІІІ ст. (директор Володимир Кавка), яких підготувала вчитель Галина Моркнич. Їхній виступ – це прослава Пресвятої Богородиці, покровительки українського козацтва і всього люду християнського та воїнів АТО, які мужньо стали на захист миру в Україні. Діти так щиро і одухотворено промовляли, що всі відчули Божу благодать.

Ведуча Марічка Корнута, яка в цей день відзначала свій день народження, молитовно славила Царицю Світу, Неба і Землі. Вокальний гурт Сколівської академічної гімназії (керівник Ярослав Дольний) в унісон її словам виконав пісню, яка полинула над горами, полонинами в небесну блакить, туди, звідки пресвята Богородиця огортає нас своєю любов'ю, благодаттю, ласкою. Знявся теплий вітерець і здалося всім, що Матір Божа почула їхні молитви і благання та зігріває своїм теплом.

Художнім словом звеличували Божу Матір самодіяльні аматори із Сколівської академічної гімназії (директор Марія Бальо), яких підготувала педагог-організатор Мар'яна Клочаник. Серед активістів – Анастасія Калиневич, Мар'ян Шкрібинець, Андрій Ільницький, Романа Романишин, Юліан Яцишин, Анна Блистів, Марія Корнута, Юлія Олійник, Ярина Мусик, Марія Вільхова, Поліна Кравець, Йолана Нечипор та багато інших. Закінчуючи свій виступ, діти дружньо наголосили: «Нехай береже нас свята Покрова».

На урочистостях почесним гостем був захисник Вітчизни, воїн АТО, тяжко поранений на сході в боях за незалежність України Іван Малісевич. З ним приїхали на свято воїни-побратими з Правого Сектору. О.Володимир Борис вдячно відгукнувся про особливу місію сколівчанина і від імені його побратимів, ГО «Бойківська хата» та мешканців Сколівщини вручив йому ікону Матері Божої, подякував за мужність, патріотизм та побажав міцного здоров'я. І всі тоді тут, в умовах миру, відчули війну. Ті, хто її безпосередньо пройшов із зброєю в руках, і ті, хто відвозив харчі, одяг, медикаменти, амуніцію, і ті, хто займався волонтерством удома і чекав воїнів з фронту…

Радник голови Сколівської районної ради Олексій Тренич теж щиро привітав усіх із святом, подякував голові ГО «Бойківська хата» Галині Паращак за організацію такого чудового, потрібного і корисного дійства. Вручив їй грамоту від Сколівської районної ради за досягнуті успіхи у громадській та волонтерській діяльності, особливий вагомий вклад у справу виховання підростаючого покоління, збереження і примноження бойківської культури та традицій. Також відзначив народних умільців району, які взяли участь у виставці вишивок «Любімо і поважаймо українське», на яку було представлено до 200 експонатів.

І дійсно, чудовою несподіванкою тут, над Опором, стала барвиста веселкова виставка, яку представили майстри голки і нитки із Сколього, Волосянки, Оряви, Труханова, Корчина, Сопота, Хащовані, Кам'янки… Такого дива давно не бачило Сколе. За кращі роботи їх виконавці Марія Онуфрів, Галина Коваль (с.Корчин), Надія Булак (сільський голова с.Труханів) з групою вишивальниць, Ольга Дмитрів (с.Кам'янка), Леся Євдокімова, Галина Петраш, Тетяна Куликів, Марія, Галина та Розалія Паращаки (м.Сколе), Мирослава Тяжкун (с.Орява), Любов та Ростислав Кметики (с.Сопіт), учні 5-го класу Волосянківської ЗОШ І-ІІ ст. на чолі з класним керівником Наталією Прохніцькою, Іван Федько, Олег Федина, Василина Фелів, Юлія Савкович, Софія Кам'янчин з с.Хащована були відзначені грамотами РО ВА «Бойківська хата».

І отці Володимир Борис, Юрій Хамуляк, Матеуш Грохля, і Олексій Тренич, і небайдужі сколівчани щиро дякували народним умільцям за творчість, а Галині Паращак — за організацію такої чудової виставки.

За історико-краєзнавчу роботу з відродження бойківських традицій були відзначені грамотами директори шкіл Володимир Кавка (Верхньосиньовидненська ЗОШ І-ІІІ ст.), Микола Тухлян (Волосянківська ЗОШ І-ІІ ст.), Василь Борик (Хащованська ЗОШ І-ІІ ст.), сільський голова з Труханова Надія Булак, учнівський колектив Сколівської академічної гімназії, голова Сколівського громадського об'єднання «Правий Сектор» Володимир Собко.

Урочистості організували РО ВА «Бойківська хата» (голова Г.Паращак) за участі небайдужих і активних громадян. До організаційної роботи долучилися голова Сколівської районної організації «Правий Сектор» Володимир Собко, Андрій Зубрицький, сільські голови, молодь із «Тризуба» на чолі з Василем Чергавим, Сколівська академічна гімназія, Верхньосиньовидненська ЗОШ І-ІІІ ст. та багато інших.

Завершуючи зібрання, радник голови Сколівської районної ради Олексій Тренич ще раз щиро привітав дії сколівчан в справі відродження культурних традицій бойківського краю. Наголосив, що ініціативу, яку подає і втілює в життя РО ВА «Бойківська хата», слід підтримати: «Сьогоднішній день довів, що ми можемо, вміємо і все зробимо для того, аби мати в районі свій великий бойківський фестиваль».

Світлана ПОТІЧКО
Фото автора

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

Добірка творів учасників конкурсу «Майбутнє – це я», «Майбутнє України моїми очима» на кращий літературний твір

Вероніка КІЧУРКА (15 років)

«МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ МОЇМИ ОЧИМА»

Я хочу поділитись з вами
Тим, що ми мріємо роками:
Щоби сміялася дитина,
Щоб розквітла Україна,
Щоб брат за брата був горою,
Щоби не пахнуло труною;
Щоб мати зустрічала сина,
Щоб віра в всіх була єдина!
Я хочу поділитись з вами
Своїми теплими думками:
Щоб високо росло колосся,
Мов золотистеє волосся,
Щоби порядок був усюди,
Щоб не цурались мови люди;
Я хочу, щоб мати сина
Плекати вчила Батьківщину;
Я хочу, щоб сопілка грала,
Мелодія всіх чарувала,
Бо ми разом – міцна родина,
Бо ти і я – це Україна!
Коли ми разом – не тікаймо,
Свою країну підіймаймо!
Бо в єдності – сила народу,
Я вірю в українську вроду!
Я бачу Україну з вами,
Де діти тягнуться до мами;
І хочу, щоб кров не лилась,
Щоб серце материнське билось.
Я бачу, як вона сміється,
Як океаном пісня ллється;
Я бачу, як бабусі вчать
До Бога рученьки складать;
Я бачу, що нема війни,
Щасливі і здорові ми,
Бо хлопців тисячі несуть,
Там виживають, не живуть!
Я хочу розказати всім,
Що Україна – це наш дім,
Що ми не впадем на коліна
Що є майбутнє України!

Марта ЦІТА (13 років)

«ПОБОРНИК ДОБРА»

«Ще не вмерла України….»
Здавалось би такі прості слова.
Але ця пісня об'єднала і Схід, і Захід,
Степи, ліси, моря, поля,
Усім надію щиру дала
У світле наше майбуття.
Під звуки Гімну
Помирала Небесна Сотня і Майдан.
І дружньо хлопці вирушали
Проти Москви, її кайдан.
У ній – історія жива,
У ній – душа мого народу,
В цій пісні воля до життя
І віра в нашу перемогу.
Спасибі авторам – творцям
За поклик до добра й свободи,
Спасибі Вам за дух народу
До боротьби і перемоги!

Наталія ГОРБАЧИК (11 років)

«Я ХОЧУ!»

Коли уже настане мирне небо?
Як хочеться отих чудових днів,
Щоби для мене воля, і для тебе,
І для солдата, що в жару пітнів,
У холод мерз, але беріг нам волю!

Коли вже поле буде просто полем,
Не полем бою?
І ми з тобою
Уже не з болем
Вітчизни проводжатиме синів?

Щоб синьо-жовтий прапор наш синів
На тлі блакиті неба –
Цього я хочу в майбутті для тебе,
Мій братику малий.
І щоб пропав навіки ворог злий.

Хай буде спів пташиний, тихе літо,
Хай колоситься літом стигле жито!
Щоб більше не хилилася калина!
Нехай цвіте, як мальва, Україна!

НАША СЛАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

ВІДЗНАЧИЛИ ВЕЛИЧНЕ СВЯТО

Цього святкового ранку на день Покрови Пресвятої Богородиці представники трьох націоналістичних політичних та громадських організацій району чисельно зібралися в сесійному залі Старосамбірської міської ради, щоб відзначити свято символу українського народу, його духу – День Покрови Пресвятої Богородиці, день українського козацтва, день народження УПА. Вперше цьогоріч, як вінець наших потуг у цьому напрямку, – святкували День захисника України. І направду люди, які пройшли важкі переслідування комуністичного режиму, та їхні нащадки, представляючи тепер Спілку політв'язнів та репресованих, Братство ОУН-УПА та Конгрес Українських Націоналістів, і далі перебувають в авангарді боротьби за утвердження основоположних ідей українського націоналізму як основи побудови Української Самостійної Соборної Держави.

Відкриваючи свято, голова районної організації КУН Володимир Васюта наголосив на важливості об'єднання всіх політичних сил України патріотичного спрямування задля здобуття основної нашої перемоги – утвердження України як держави. Промовець також акцентував увагу на необхідності визнання бойового бандерівського червоно-чорного прапора на загальнодержавному рівні.

Про потребу консолідації націоналістичних організацій у період передвиборчої боротьби говорив у своєму виступі Богдан Лапицький, голова районної Спілки політв'язнів та репресованих. Богдан Григорович, зокрема, повідомив, що з ініціативи учнів та вчителів Добромильської школи, яка носить ім'я Степана Бандери, нещодавно була проведена благочинна акція, де було зібрано 12 тис грн. Ці гроші передані сім'ям героїв, які загинули в зоні АТО.

Цього дня привітати націоналістів із величним святом прибув також народний депутат України по нашому виборчому округу Андрій Лопушанський. Висловлюючи повагу та подяку сивочолим патріотам, бо саме «вони виборoли для всіх нас давно вимріяну незалежність», народний депутат відмітив, що «вороги не врахували духу і гідності українського народу», коли наш одвічний ворог вчинив на Сході чергову агресію проти нашої держави. Андрій Лопушанський відзначив величезну роль простого люду в організації спротиву ворогу, величезної ролі волонтерства в захисті наших завоювань. Патріотичне виховання і гідність українського народу поставили щит перед агресором і не пустили його вглиб держави. Агресор зупинився лише тоді, коли відчув нашу реальну силу і міць. Разом з тим промовець зазначив, що Росія і далі сіє безлад, організовує різного роду провокації, фінансує деструктивні політичні сили, що легко піддаються на провокації, а часто просто є проектом Кремля.

Цього дня привітати патріотів та націоналістів прийшли також головний лікар району Юрій Войтів та міський голова Старого Самбора Іван Грись. Думки щодо особливостей цьогорічної передвиборної кампанії і деяких нюансів дня голосування висловив у своєму виступі Михайло Скипакевич, підприємець та активіст.

Вітав націоналістів із величним святом також голова районної ради Орест Бонк. Він висловив деякі свої міркування щодо політичної ситуації, що склалася у світі після агресії Росії. Орест Едуардович відмітив, що Путін ставить собі за мету зруйнувати нашу державу зсередини. І, на жаль, спроби різного роду провокацій ми відчуваємо і у нашому районі. Це стосується і диверсії на Нижанковицькому мосту під час Днів добросусідства, різного роду провокацій щодо переселенців, які проживають в нашому районі, та інших ворожих дій. Не маємо права порушувати стабільний ритм нашого життя.

Вітав патріотів із величним святом голова міського осередку товариства «Просвіта» Михайло Храпко. Він зачитав поезію відомого поета Сергія Постоловського, присвячену військовим подіям на сході держави. Спираючись на багаторічний досвід і прикрі сторінки нашої роз'єднаності, застеріг всіх від роздору та розбрату, що буде лише на руку ворогу. Із власною поезією про УПА та хлопців-бандерівців спеціально приїхала із Києва і прочитала вірші присутнім патріотка Ольга Стецьків-Саніблідзе.

Питання стійкості бандерівського духу порушили у своїх виступах незламний патріот та активіст Майдану Петро Кусень і його побратим, багаторічний політв'язень Петро Капралик. Патріоти зробили певний закид владі, яка відвернулася від вирішення багатьох наболілих соціальних проблем цих заслужених людей.

Мирон Коваль, колишній голова міської ради Хирова, звернув увагу, що, на жаль, навіть у теперішній святковий день Президент держави, вітаючи українців із Днем захисника України, жодним словом не згадав про наших вояків із добровольчих батальйонів, які одні із перших стали на захист держави і далі виконують святий обов'язок на передовій. Також пан Мирон відмітив, що справжнім націоналістом є не той, хто має великі статки і всюди говорить про свій патріотизм, а той, який щиро та без найменшої вигоди служить своєму народу і державі.

Багаторічний керівник районної організації Братства ОУН-УПА Казимир Землянський, попри свій поважний вік, висловив захоплення українською молоддю, яка завжди в найскрутніші часи нашої історії із зброєю в руках ставала на захист своєї Вітчизни. Так було в часи великих випробувань Другої світової війни, так сталося і тепер, під час Революції Гідності та військових протистоянь на Сході держави, де саме молодь зламала хребет ворожим намірам агресора.

Завершуючи святкове зібрання, учасники та гості свята урочисто виконали наш Славень, який навіть у найгірші часи репресій та переслідувань надихав їх на боротьбу, висловили тверду впевненість у великій перемогу, яка сотнями років так гірко прокладалася нашими славними попередниками.

ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ У ТОРЧИНОВИЧАХ

Величне свято Покрови Пресвятої Богородиці скликало досить чисельну громаду села Торчиновичі в Народний дім для вшанування нашої небесної покровительки та щоб віддати шану героям України – від часів козацтва, УПА і до героїв, які захищають незалежність України в зоні АТО.

До учасників свята звернувся вчитель історії місцевої школи Зіновій Припін, який зробив коротенький історичний екскурс в далеке минуле, коли Пресвята Богородиця своїм омофором захищала християнський люд від нападу іновірців. Аналізуючи історію цього свята, він підкреслив, що свято в нашій історії стало своєрідним символом захисту українства від ворожих орд за часів козацтва, Української Повстанської Армії. А тепер, завдяки новій владі, свято одержало ранг державного і по праву вже називається Днем Захисника України, що має величезну історичну і політичну вагу як символ неперервності державотворчих традицій українського суспільства.

Слід відмітити, що все святкове дійство цього дня відбулося завдяки старанням педагогічного та учнівського колективу Торчиновицької школи, а також їх випускників. Свято-пам'ять «Герої України – у пам'яті народу» розпочато урочистим виконанням Державного гімну України. Ведучі свята Олеся Лимар та Роман Сліпецький лаконічно, але послідовно, не упускаючи жодної героїчної сторінки із життя нашої країни, говорять про Покрову, українське козацтво, УПА, згадують імена героїв-односельчан, Героїв Небесної Сотні та учасників АТО.

Трепетно вплітають у вінок пам'яті «Вічна слава героям» змістовні вірші та пісні учні 1, 3, 4, 6, 7 класів, композицію «Я люблю Україну» (учні 2 кл.), легенду «Покров Богородиці» (учні 6 кл.) діалог «Розмова з сином (учні 7, 9 кл.), танок (учні 5 кл.).

Значна частина свята присвячена героїці Української Повстанської Армії – Армії честі і совісті, Армії – добра і справедливості, Армії вияву волі і протесту українського народу проти гітлерівських і московських окупантів. У залі тиша… Зворушливо звучить Присяга воїна УПА (учень 7 кл. І.Ковальчук). Названо імена односельців, які воювали в лавах УПА. Ведучі урочисто читають Гімн українських націоналістів «Зродились ми великої години».

Наповнюються болем серця односельчан, які слухають вірші «Мамо, мене згадай», «Присвята», «Небесна сотня» (Олеся Лимар). Надзвичайно зворушливими і водночас на високому рівні були виконані пісні «Кленова балада» (Христина та Галина Курій), «Тумани», «Подай руку Україні» у виконанні Роксолани Лимар. А звучання вже тепер знаменитої і хвилюючої «Пливе кача», здається, нікого в залі не залишили байдужим. У професійному виконанні сестер Лимар звучать «Три браття» та «Чорні ночі», а у виконанні вчителя музики Любомира Козара – хвилююча «Козацька».

Свято завершується піснею-гімном «Ой у лузі червона калина», яку з піднесенням і сльозами на очах виконують усі присутні. Слід відзначити, що сценарій свята вміло та обдумано склала для урочистих і водночас скорботних хвилин вчителька української мови та літератури Марія Миджин.

Після завершення урочистостей в Народному домі учні та вчителі школи прямують до каплиці Пресвятої Діви. Ставлять квіти біля підніжжя пам'ятника. Звучить молитва за воїнів-героїв, рятівників українського народу та звільнення рідної землі від ворога.

Матеріали підготував Ігор МАКАР, Старий Самбір

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

«Майбутнє України моїми очима»

Анастасія ЩУРЕВИЧ (14 років)

Україна майбутнього – це прекрасна та забезпечена держава. Її поважають та цінують в Європі, та й в усьому світі. Сюди з охотою приїжджають відпочити громадяни сусідніх країн. Людей приваблюють чисте повітря, мальовничі краєвиди та дбайливо збережені історичні пам'ятники.

Я думаю, це буде країна насамперед без страху. Де люди ходять вільно та дихають вільно. Де всюди – в мегаполісі, маленькому містечку чи на селі можна крокувати впевнено і не боятися крадіїв та хуліганів. І просто посміхнутися перехожому на вулиці без страху, що хтось щось «подумає»!

А майбутнє України у моїй мрії прекрасне. І люди в ній прекрасні – вони вільні та творчі, запальні у навчанні, доброзичливі. Українцям взагалі притаманні доброзичливість та гостинність – твори багатьох українських письменників нас у цьому переконують.

Культурне та мовне розмаїття в Україні майбутнього не сприймається як проблема. Це – дар Божий! Це культурне багатство, можливість долучитися до кількох картин світу водночас! У когось в країні немає такого багатства, а в нас є! В Україні майбутнього кожна людина поважає себе та інших.

В українців майбутнього є віра в свою перемогу, можливість бути щасливими, попри всі негаразди. Я дуже багато мрію та змальовую майбутнє надто ідеальним. Для того, щоб досягти такого рівня, потрібно дуже багато працювати. Але якщо вважати, що в майбутньому буде "ще гірше", то воно так і буде. Мабуть, тому наша країна бідна та має купу проблем, що більшість наших людей, особливо літніх, завжди кажуть: «а далі буде ще гірше», «ой, а що ж буде далі?». Просто руки опускаються, коли таке чуєш. Корисно в такий момент хоча б просто заспівати: «Усе буде добре для кожного з нас!», як популярний музичний гурт «Океан Ельзи». Та вселити в людей оптимізм та віру в майбутнє.

* * *

Олена СКІЛЬСЬКА (9 років)

Україна... Що асоціюється з цим словом? Багато чого. Наприклад: українські красуні-дівчата, мужні та сміливі хлопці, добрі та щирі люди, ну і, звичайно, барвінкова та солов'їна мова. Та згадаймо про головне – це незламний духом народ, який мужньо бореться за своє існування вже багато віків, адже скільки століть українську землю рвали на великі та маленькі шматочки, бо хотіли своїми ворожими ногами топтати українські чорноземи, пити чисту джерельну воду, милуватися червоною калиною, хотіли примусити нас забути рідну мову, а в серце поселити чужі слова. Хотіли, щоб ми не зводили очей до чистого українського неба, щоб синьо-жовтий стяг, який увібрав у себе чистоту неба та багатство поля, не майорів над нашими головами. Прагнули, щоб слова урочистої пісні «Ще не вмерла України ні слава, ні воля» забулися, зайшли у небуття. А ми вистояли і до сьогодні боремося за право бути українцями. Хоч мені ще тільки дев'ять років, я розумію, що щира дитяча молитва, материнські сльози, мужність наших воїнів, житейська мудрість дідусів та бабусь допоможуть нам вистояти у нечесному двобої. І буде квітнути Україна!

МІЙ РІДНИЙ КРАЙ

ХИРІВСЬКІ ПРИМАРИ

Моє невеличке містечко Хирів, огорнуте лагідними обіймами Карпатських гір на заході Старосамбірщини, не може не милувати ока. Я тут народилася, я тут живу і працюю разом з моїми краянами. Час від часу у різних справах перетинаю кордон із сусідньою Польщею. У такі моменти якось мимоволі порівнюєш те, як живемо ми тут, із тим, як живуть вони там. Але я українка, і не лише за відповідною відміткою у паспорті, – я люблю мою Україну, а значить вона мені – рідна ненька. Я і далі хочу жити тут, ділити з моєю країною усе – радощі та печалі. Але це зовсім не означає, що я змирюся з тим, що в державі моїй людям сьогодні живеться досить сутужно і некомфортно. Нація, яка вже не раз протягом власної історії тяжкою боротьбою довела свою непримиренність до будь-яких зазіхань на її свободу і незалежність, варта кращого, достойна цивілізованих, європейських стандартів життя. І мій невеличкий Хирів – не виняток з цього.

Із сумом і тривогою, від виборів до виборів мрію, як і кожен хирівчанин, про той день, коли наше місто стане врешті затишним, зручним для проживання в ньому, привабливим для його гостей. Тим більше, мене, як мінімум, бентежить те, чому, скажімо, за ситуації, коли хирівська громада заробила за останні 1,5–2 роки немалі для Хирова гроші від продажу нерухомості (комплекс будівель і споруд колишньої військової частини, земля площею аж 230 тис. кв. м і земельні ділянки по місту) у сумі 4 млн 100 тис. грн, ми не бачимо раціонального їх застосування задля першочергових потреб міської громади. І ось чому. Нібито і реконструкція вуличного освітлення проведена (чомусь аж за космічну для таких робіт суму – 1 млн 690 тис. грн, тоді як простий аналіз цін на ті ж вуличні світильники з кріпленнями і кабель та відповідна робота мали би коштувати міській скарбниці у два рази дешевше). Не вселяє упевненості у доцільності розміру понесених витрат на реконструкцію покрівлі даху площею 500 кв. м будівлі нашої міської ради (включаючи конструкції чотирьох годинників загальною вартістю 180 тис. грн) – а це 590 тис. грн. Провівши просту калькуляцію, з'ясовуємо, що 1 кв. м якісного металевого покриття для даху коштує усього 140-150 грн. Залишається хіба що помножити цю цифру на усю площу покрівлі і спробувати при цьому відповісти на питання: чому насправді так багато пішло грошей на ці ремонти? Була також проведена і реконструкція даху початкової школи по вул. Січових Стрільців – на суму 607 тис. грн, з яких частка з міського бюджету становила 460 тис. грн (включно з установкою сонячних батарей). Що можна коментувати там, де залишається лише з подивом констатувати – ці сонячні батареї не функціонують.

Йдемо далі, дорогі мої хирівчани. Поговоримо наразі про тротуар і не лише.. Облаштували його по вул. Добромильській, на відтинку до Будинку побуту. Площа реконструйованого тротуару склала 300 кв. м, грошей на відповідні роботи пішло 75 тис. грн. А відтинок пішохідної смуги площею 500 кв. м по цій же вулиці до школи-інтернату обійшовся міській казні у 125 тис. грн. Берегоукріплення по вул. Залізничній коштувало місту 330 тис. грн (із загального кошторису обсягом 2 млн. 330 тис. грн). Каналізаційний колектор довжиною 196 погонних метрів по вул. І. Франка обійшовся місту у 290 тис. грн (колектор побудований, але куди насправді течуть нечистоти, хтось знає?)

Таким чином, складається первісне враження про активну діяльність з удосконалення і розвитку міської інфраструктури Хирова, міських мереж і комунікацій, ремонту будівель. Однак, чи раціонально використовуються кошти нашого міського бюджету? Адже була можливість відновити аварійні водопровідні мережі протяжністю 3,3 км, шість свердловин, на вул. Залізничній – відремонтувати водонапірні резервуари, від ступеня надійності яких залежить забезпечення водою центральної частини міста за надзвичайної ситуації. Дотепер відсутня бактеріологічна установка для очистки питної води – хіба це не є першочерговим завданням міської влади? Великою проблемою залишається велика енергозатратність процесу подачі води двома насосами до колишнього житлового військового містечка – в рік водоканал сплачує за електроенергію лише тут аж 112 тис. 320 грн.

Чи не є це завеликою фінансовою «розкішшю» для водопостачального підприємства в той час, коли, за наявності коштів, набагато ефективнішим було би відновлення так званого джерельного принципу забезпечення водою? Потребують ремонту водонасосні станції – по вулицях В.Великого і Злуки; відсутні очисні споруди, що спричиняє стікання нечистот упродовж років з житлового масиву по вул. Б. Хмельницького і міської лікарні до р. Стрв'яж, а це вже екологічна проблема. Водоканал не має необхідної техніки – асенізаційної машини і того ж таки екскаватора. Таке собі безруке підприємство.

Комунгосп Хирівській є дуже далеким від норми: відсутня сміттєзбиральна машина, яка би пресувала тверді побутові відходи, сміттєві урни і баки. Не проводиться робота з комісійного визначення місць розташування сміттєзбірних майданчиків для роздільного збирання ТПВ, результатом чого є наявність стихійних сміттєзвалищ у місті. Штат двірників є направду замалим (згідно з нормативами, у Хирові має бути 6-7 двірників, а є лише два, і ті неконтрольовані). Колишнім працівникам ліквідованого з ініціативи міського голови Івана ГОЛУБЦЯ комунального підприємства «Галичанка» дотепер не виплачені кошти по заборгованій перед ними заробітній платі.

Цивілізованість нації визначається, у тому числі, і благоустроєм цвинтарів. Наше ж міське кладовище – у занедбаному стані, не має навіть огорожі, відсутня схема поховань, а тому поховання проводяться хаотично; за цвинтарем узагалі не закріплений працівник, який би забезпечив догляд і прибирання в місці останнього спочинку людей. То про яку цивілізованість можна тут говорити?

У Хирові нема дорожньої розмітки. А це – питання безпеки усіх, хто користується дорожньою мережею міста. Не проводиться ремонт гравійного покриття вулиць, не ведеться поточний ремонт вулиць з асфальтовим покриттям. Не облаштовуються тротуари в місцях, де є найбільша потреба в них. Немає місць паркування для автотранспорту. Міська ливнева каналізація також не функціонує.

Загалом же місто Хирів не має свого Генерального плану, який би дав можливість планового розвитку нашого населеного пункту.

Є серйозні нарікання мешканців нашого міста на підтримання належного правопорядку. Достатньо назвати циничний факт забороненого в державі застосування святкових піротехнічних засобів на площі міста, поруч з портретами героїв Небесної Сотні і Героя АТО Володимира Сачека та проведення нічних дискотек за рахунок спокою містян в торговому центрі «Доміно».

Загалом стиль діяльності діючої міської ради і депутатського корпусу відзначається відсутністю публічності і підконтрольності громаді міста Хирів.

Ось така невесела картина провінційного містечка на Старосамбірщині. І ніби мер є, і ніби народовладдя діє у формі депутатів ради, нібито втілюються проекти з різних ремонтів та реконструкцій, а територіально близька до нас Європа, з огляду на щойно наведені «принади» нашого міського повсякдення, і досі ще така далека від хирівчан. Тому потрібні зміни. Починати їх слід зі зміни міської влади, якій 5-річного терміну і мільйонних сум для виявлення власної спроможності ефективно діяти в інтересах громади виявилося чомусь недостатнім.

Моє невеличке містечко Хирів чекає на зміни з нетерпінням. Я і далі хочу жити в Хирові, але тепер я хочу ділити з ним більше радостей, ніж печалей.

Марія ПЛЕТЕНЯ,
м.Хирів, Старосамбірщина

ТВОРЧІСТЬ ЮНИХ

Юлія ЛЯХОВИЧ

«Я ВІРЮ В МАЙБУТНЄ ТВОЄ, УКРАЇНО»

Я вірю в майбутнє твоє, Україно,
Я вірю у правду, у щастя, добро!
Я вірю і знаю, що ми не єдині,
Я знаю, що ми переможем, бо з нами – добро!
Я вірю в майбутнє твоє, Україно,
Бо в нас найбагатша у світі земля!
В нас гори Карпати, ліси, полонини,
Найкращі у світі озера й моря.
В моїй Україні ніхто не стріляє,
Ніхто не калічить, ніхто не вбиває.
І сонце, і море, й могутній Дніпро грає.
Й Карпати зимою в засніжених шапках,
Моя Україно, люблю тебе – крапка!

Марта КОЧІРКА (15 років)

«МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ ОЧИМА ДИТИНИ»

Україно, моя Україно!
Ти стоїш у вогні, мов руїна.
Ти боролась за волю, свободу дітей.
Ти була на скелі, наче той Прометей.
Ти хотіла найкращого для нас, для синів.
А натомість – війна, купу вбито голів.
Та це не кінець, ти повстанеш для нас.
На весіллі твоїм танцюватимем вальс.
Ворог помре, йому скажем: «Амінь»;
За майбутнє дітей будем битись самі.
Я бачу тебе у майбутнім своїм,
Я щиро і гордо співатиму Гімн,
Бо не вмре Україна, не загине ніколи,
Не прийме ця земля української крові.
Не радітиме ворог за смерть українця.
Не посиплеться порох, на свого – не чужинця.
Ми здобудемо волю і на жовтому полі
Наші діти ніколи не терпітимуть болю.
У моїй Україні влада щира й відкрита.
Люди добрі і чесні, віддані Богу
І охоче кожному надають допомогу.
Ось така Україна є в моїх мріях,
Сильна і вільна, немов птах на крилах.
І ми збережемо свою Україну
Зробим нову, відбудуєм руїну.
Ми будемо вільні, у рідній країні
І щиро, і гордо скажем:
«Слава! Слава Україні!»

Арсен АЙВАЗОВ (14 років)

«ОСАННА УКРАЇНІ»

Прийшла весна, сонечко сяє.
Вона прокинулась зі сну.
Уже не плаче, не ридає,
Вона забула про війну.

Проснеться зранку і розпустить коси,
Походить боса по росі.
Дощу краплинки проблискають
В її розплетеній косі.

Вона красива і весела,
Вона сама, неначе цвіт.
Іде заквітчана по селах.
Воскресне із усяких бід.

Сплете вона собі віночок,
Промовить слово до усіх.
Послухає дзвінкий струмочок,
Посіє щиро милий сміх...

А я лише на неї гляну,
Її очима проведу.
В думках співаю їй осанну.
Відверну всю її біду.

УКРАЇНСЬКІ ПРОБЛЕМИ

КОМУ ПРИГЛЯНУЛИСЯ АКТИВИ «ЕНЕРГОАТОМА»?

Чому раптом російський бізнесмен, який володіє потужним потенціалом в царині електропостачання, почав не зовсім обдумані «наїзди» на «Енергоатом», а точніше, на його керівництво? Хоча існує безліч більш коректних та більш переконливих причин для критики.

«Якби в «Енергоатомі» було ефективне керівництво, то, думаю, ми б зараз не обговорювали закупівлю сепаратистського вугілля і проходження осінньо-зимового періоду», – заявив Григоришин. Абсурдність цього звинувачення також очевидна, адже за 8 місяців цього року в загальній структурі виробництва частка «Енергоатома» сягнула небувалих обсягів – з довоєнних 43 відсотків до 55 відсотків, а в останній декаді вересня, за даними ДП «Енергоринок» – майже 63 відсотки (див. додаток). Різке збільшення частки атомної енергії породжує великі проблеми у збалансуванні виробництва та споживання енергії в єдиній енергосистемі України.

Річ у тому, що атомна енергетика завжди працювала переважно в базовому режимі, тобто, не змінюючи рівень потужності протягом доби. Вночі, коли промислові та побутові споживачі вимикають енергоспоживання, в енергосистемі виникає величезний надлишок електроенергії, який нікому спожити. Саме тому цей нічний надлишок енергетики намагаються продати населенню для обігріву осель за дуже низькою ціною – по 23 коп. за кВт-год (за наявності 2- чи 3-зонного лічильника), тоді як вдень – майже по 1,5 грн (споживання понад 600 кВт-год). Але це вже тема іншої статті.

Звинувачення так «дістало» атомників, що вже на другий день після друку інтерв'ю в УП керівництво НАЕК «Енергоатом» розмістило на своєму сайті (http://www.energoatom.kiev.ua/ru/press/articles/44134-hvatit_vrat_ob_atome/)так звану «подяку» інтерв'юеру, піддавши гострій критиці діяльність і нинішньої, і попередньої влади, дії якої лише шкодять атомній енергетиці. Це чи не найсміливіша публічна критика з боку керівництва компанії за всю історію «Енергоатома» (створено ДП «НАЕК «Енергоатом» в 1996 році).

«ДОСИТЬ БРЕХАТИ ПРО АТОМ»

Під такою назвою на головній сторінці сайту красується заява, що починається такими словами: «Енергоатом висловлює щиру вдячність президенту групи «Енергетичний стандарт» Костянтину Григоришину за те, що привернув широку увагу в своєму інтерв'ю Українській правді від 29.09.2015 до проблем атомної енергетики України.

Протягом останніх десяти років влада сприймала Енергоатом здебільшого як донора. Донора, за рахунок якого розв'язують проблеми відсутності води у гідроенергетиків, вугілля та газу у тепловій генерації. Донора для утримування популістськи низьких тарифів для електорату. Донора для наповнення державного бюджету. При цьому проблеми атомної генерації роками не хвилювали більшість гілок влади», – мовиться у листі «Енергоатома».

Далі – про те, яких зусиль знадобилося прикласти атомникам, щоб почалась нарешті реалізація найбільш кричущих проектів, включаючи підвищення безпеки ядерних енергоблоків АЕС. Вперше керівництво «Енергоатома» публічно розкрило секрети про те, як влада штучно створювала протягом десятиліть різноманітні способи «видоювання» податків з атомної енергетики, обмежувала виробництво електроенергії на користь приватної теплової генерації і т.д.

Обмеження виробництва атомної електроенергії таки були, але не тому, що це робив «Енергоатом» на користь приватних ТЕС, а з іншої причини. Чому? «Енергоатом» не називає винуватців, а лише констатує факт, завдяки якому не важко зрозуміти, що це робить «Укренерго»:

«І сьогодні, коли на енергоринку глибокий системний дефіцит енергоресурсів: води нема, вугілля нема, газу нема, мазуту як завше нема, атомні станції працюють з диспетчерськими обмеженнями. За січень-серпень 2015 року АЕС через балансові обмеження недовиробили 1,8 млрд. кВт-год (а це мінус 682 млн.грн для Компанії). І навіть зараз, в умовах складної ситуації в енергосистемі, коли блоки вимушені працювати із потужнішим ефектом, диспетчери продовжують обмежувати відпуск енергії АЕС».

Чому? Хай відповідають силові структури.

Відкрилася таємниця й про те, що «Енергоатом», виявляється, як і ТЕС, змушений протягом доби працювати в маневровому режимі, але не отримує за це належну оплату. «Коли власники ТЕС не змогли в достатньому обсязі забезпечити генерацію вугіллям, а гідроелектростанції зіштовхнулися із браком водних ресурсів, лише тоді виплило на поверхню, що АЕС – таки так – вирівнюють пікові навантаження. При цьому всі генерації, окрім атомників, отримували, отримують і продовжують отримувати доплати за маневрений режим», – сказано в заяві Компанії.

До сказаного варто додати, що робота ядерних енергоблоків у маневровому режимі не передбачена проектом блоків типу ВВЕР-1000, тому, чи це безпечно, повинен відповісти Держатомрегулювання. Відомо, що досліди з цього приводу на Хмельницькій АЕС дали негативні результати!

Проте, сказано в заяві, спроби «Енергоатома» регламентувати свою роботу в пікові періоди навантаження в мережі – а саме ця енергія найбільш дорога, не увінчалися успіхом. «Ми наштовхнулися на інформаційний спротив з боку одного із гравців на енергоринку», – повідомляє керівництво Компанії. Хто цей гравець, здогадатися не важко: першим конкурентом Компанії на енергоринку завжди була теплова генерація, значною частиною якої володіє ДТЕК.

Непричетність «Енергоатома» до штучного обмеження виробництва цілком очевидна, тому «наїзди» Григоришина з цього приводу – недоречні, а, значить, не дієві в плані поставлених задач. Зазвичай, коли намагаються взяти фінансові потоки в свої руки, та ще й напередодні корпоратизації атомних активів, в першу чергу прибирають першого керівника. Можливо, саме такі задачі стоять перед російським бізнесменом?

Але перша спроба, схоже, провалилася. В коментарях автору міністр Володимир Демчишин дав зрозуміти недоцільність зняття з посади президента компанії Юрія Недашковського. За його словами, «Енергоатом» – це дуже корисний актив, який приносить багато користі, а міг би приносити ще більше. З президентом Юрієм Недашковським у нас дуже конструктивна розмова». Але це не означає, що за першою не буде другої чи третьої спроби.

Фінансові потоки «Енергоатома» завжди приваблювали наближених до влади олігархів. З огляду на зростання тарифу в 2014 році приблизно на третину та з урахуванням нарощування виробництва електроенергії від АЕС (з причини відсутності вугілля на ТЕС), значно виросли і доходи атомників: у порівнянні з 2013 роком на 34,9 відсотка – до 27,8 млрд грн. За підсумками 2015 року доходи атомників також виростуть на третину – приблизно до 40 млрд грн.

Щоправда, зростають і борги ДП «Енергоринок» перед генеруючими компаніями. Заборгованість перед «Енергоатомом» вже перевищила 10,5 млрд грн! Компанія живе в кредит під високі відсотки, але ніхто не знає, яким чином можна буде погасити ці борги.

Водночас тариф для атомної енергетики й надалі продовжує залишатися в 2–2,5 раза нижчим (в різні місяці року), ніж для теплової генерації. Відомо, що в розвинутих країнах тариф на атомну енергію встановлюють лише на 15 відсотків нижчим, ніж для теплової. Тому й не дивно, що «Енергоатом» давно зупинив реалізацію більше десяти потужних проектів, адже в складі тарифу багато років поспіль відсутня інвестиційна складова на їхню реалізацію.

Про який розвиток може йти мова, якщо і нинішня, і попередня влада повністю ігнорують напрацювання професіоналів з метою розвитку атомної енергетики? Ми є свідками, як добігає кінця життя однієї з останніх наукоємних галузей України. Свідченням цьому стали й прогнози МАГАТЕ (Міжнародне агентство з атомної енергії) – Україна навіть не згадується в довгостроковому прогнозі зростання ядерної енергетики у світі. Влада повинна серйозно замислитися з цього приводу. Тому корпоратизація атомних активів не дуже своєчасна, хоча й потрібна.

КОРПОРАТИЗАЦІЯ ЧИ «ГРА БЕЗ ПРАВИЛ»?

Атомники сподіваються, що найближчим часом парламент ухвалить законопроект про корпоратизацію «Енергоатома». За даними Юрія Недашковського, «ми спрямували законопроект в Кабінет Міністрів, і парламент скоро його ухвалить». Профспілки вже включилися до роботи: 1 жовтня на президії ЦК «Атомпрофспілки» аналізували законопроект «Про особливості корпоратизації ДП «НАЕК «Енергоатом». Голова «Атомпрофспілки» Валерій Матов негативно оцінив цей документ:

«Пересторогою має бути те, що проект закону «Про особливості корпоратизації…» по суті своїй «порожній» – ні до чого нікого не зобов'язує. Ми маємо гіркий досвід наших колег залізничників, «Укренерго» та інших. Хоча в законах щодо корпоратизації цих підприємств були прописані, навіть, якісь уявні елементи взаємоконтролю. Ми ж і від цього відмовляємося, посилаючись на наявність якихось домовленостей», – говорить Валерій Матов. За його словами, запроваджується «гра без правил».

Україна посідає сьоме місце у світі за встановленою потужністю ядерних енергоблоків. Про необхідність корпоратизації атомних активів постійно говорять вже понад 15 років, адже розвивати бізнес, створювати спільні виробництва в складі унітарного державного підприємства , яким є «Енергоатом», практично неможливо. Набагато вигідніше працювати з акціонерними товариствами, вважають атомники.

Чинне в Україні законодавство дозволяє корпоратизувати атомні активи. Згідно з Законом «Про перелік об'єктів права державної власності, що не підлягає приватизації», ДП «НАЕК «Енергоатом» належить до переліку об'єктів, що не підлягають приватизації, але можуть бути корпоратизовані».

Після того, як в 2012 році президент Янукович видав відповідний наказ про корпоратизацію «Енергоатома», в першочерговому порядку став запроваджуватися відомий сценарій з метою банкрутства компанії – щоб потім за символічну плату віддати активи наближеним до влади угрупованням. Дуже швидко з надзвичайно прибуткової компанії, «Енергоатом» став збитковим. І лише після того, як народні обранці (через півроку після приходу нової влади) зчинили з цього приводу гвалт, компанія знову стала прибутковою.

Чому уряд Яценюка з приходом до влади так довго утримував збитковість «Енергоатома»? А тому, що в серпні 2014 року, в обхід чинного законодавства, Кабінет Міністрів спробував поспішно продати 40 відсотків акцій (мінус одна акція) атомних активів – відповідний законопроект (№4541а) вже був зареєстрований у парламенті. Причому вартість активів, на думку експертів, була занижена мінімум в 10 разів.

Приватизаційну аферу уряд планував здійснити в рекордно короткий термін – до парламентських виборів (25 жовтня 2014 р). Всупереч законодавству, цю оборудку планувалося здійснити без обговорення з громадськістю, таємно від органів влади в регіонах, де розташовані АЕС, без узгодження з профспілками. Експерти стверджують, що ініціатором таємного розпродажу став голова парламентського комітету з питань ПЕК Микола Мартиненко – права рука Прем'єра в його ж партії.

БЛОК ПЕТРА ПОРОШЕНКА ВОЮЄ З «СІРИМ КАРДИНАЛОМ»

Незаконну приватизацію «Енергоатома» восени 2014-го зупинили, але широкого розголосу ця тема не набула. Натомість беззмінному голові парламентського комітету Миколі Мартиненку (фракція «Народний фронт») восени 2014 року через «Українську правду» надійшов перший сигнал від журналіста, а тепер депутата від фракції «Блок Петра Порошенка» Сергія Лещенка про те, що прокуратура Швейцарії розслідує справу Мартиненка в отриманні хабара від чеської SkodaJS, з якою досить довго працює компанія «Енергоатом».

Але другий рік поспіль Микола Мартиненко спростовує свою причетність до корупції в «Енергоатомі». Днями, відповідаючи з трибуни парламенту на запитання Сергія Лещенка, чи планує він писати заяву про відставку з посади голови парламентського комітету з причини відкритих проти нього за кордоном кримінальних справ, він відповів: «Заяву про відставку я не збираюся писати, адже за вашими брехливими звинуваченнями стоять не факти, а чиїсь інтереси». Цей натяк про «чиїсь інтереси» не важко розшифрувати – з огляду на те, що автор запитання є членом фракції БПП.

Схоже таки, що «лінія фронту» за атомні активи проходить через Президента і Прем'єра, адже компанія «Енергоатом» завжди була і залишається й досі розмінною картою серед найбільш високих посадовців держави.

Наталка ПРУДКА

Закінчення. Початок на 2-й стор.

Додаток

Дані ДП «Енергоринок»

Динаміка цін продажу електроенергії в Оптовий ринок електроенергії виробниками

Найменування показника	Період поставки	
	з 21.09.2015 по 30.09.2015	Наростаючим підсумком з 01.09.2015
	грн./МВт.г	грн./МВт.г
Середня ціна продажу електроенергії в ОРЕ виробниками	**626.66**	**697.93**
в тому числі:		
ДП "НАЕК "Енергоатом"	425.81	425.94
ГК ТЕС	753.22	968.78
ГЕС, крім ГЕС, що працюють за "зеленим тарифом"	1007.06	952.34
Виробники, що працюють за "зеленим тарифом"	4113.8	4305.76
в тому числі:		
ГЕС	*2863.36*	*2857.62*
ВЕС	*2702.8*	*2702.8*
СЕС	*7174.46*	*7129.21*
Виробники е/е з біомаси	*2960.2*	*2960.2*
ТЕЦ та інші	1647.31	1684.33

Динамікацін продажу електроенергії в Оптовий ринок електроенергії виробниками

Найменування показника	Період поставки	
	з 01.08.2015 по 10.08.2015	Наростаючим підсумком з 01.08.2015
	грн./МВт.г	грн./МВт.г
Середня ціна продажу електроенергії в ОРЕ виробниками	**761.29**	**761.29**
в тому числі:		
ДП "НАЕК "Енергоатом"	426.24	426.24
ГК ТЕС	1031.46	1031.46
ГЕС, крім ГЕС, що працюють за "зеленим тарифом"	874.04	874.04
Виробники, що працюють за "зеленим тарифом"	4326.77	4326.77
в тому числі:		
ГЕС	*2835.45*	*2835.45*
ВЕС	*2798.57*	*2798.57*
СЕС	*7201.19*	*7201.19*
Виробники е/е з біомаси	*2960.2*	*2960.2*
ТЕЦ та інші	1716.83	1716.83

ДО 150-ЛІТТЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТЕОДОРА САВОЙКИ І 210-ЛІТТЯ ЦЕРКВИ В ЛЮБИЧІ-КНЯЗІ

З БОГОМ І УКРАЇНОЮ В СЕРЦІ

На 2016 рік припадають два знаменні ювілеї, а саме 150-ті уродини отця Теодора Савойки і 210 років від посвячення мурованої церкви в родинній місцевості о.Т.Савойки Любичі-Князі. Теодор Савойка, ревний греко-католицький священик, громадський і культурний діяч, вихователь молоді, просвітитель і пробудитель національної свідомості серед українців, будівничий церков і засновник церковних братств, борець проти полонізації й латинізації, організатор національного, культурного і підприємницького руху на Березівщині і Сяніччині, що в Галичині, автор книг, між іншими: «Проповіді на неділі» 1900 р. «Проповіді на свята» 1910 р. «Гомілійні науки» 1924 р., дописувач до часописів «Діло», «Свобода», «Українські вісті» та інших.

О.Тедор Савойка, син Антона та Євдокії (Швець), народився 16 лютого 1886 року в селі Любича Князі в тодішньому повіті Рава Руська. Охрещений в рідному селі у величавій мурованій греко-католицькій церкві св. Параскевії, збудованій в 1798–1806 роках з ініціативи мешканців села Любича Князі. Посвятив церкву тодішній парох о.Тадей Щудлінський 14 жовтня 1806 р. Оригінальний і неповторний архітектурний план церкви виконав архітектор пан Семен Тарнавський. Був це хрестоподібний мурований храм округлої форми з внутрішнім опоясанням по кругу, з характерними рисами ритмічності, з копулом сферичної форми, з арками та пілястрами. Будівля вміщувала близько 1000 осіб. Стіни церкви розписали краківські художники Антін Манастирський і Теофіль Копистинський. Село Любича Князі було багатим, тому і вистрій церкви був багатим. Тут були чудові ікони, фігурки святих, вишивані рушники і хоругви, на стінах були розписи, зображуючі біблійні історії. (Авторка цієї статті була охрещена в тій церкві тодішнім довголітнім парохом Ігнатієм Зайцем (1881–1975.) На превеликий жаль, підчас Другої світової війни церкву було спалено. Залишились руїни, що, як німі свідки, нагадують про те, що колись тут жили віруючі українці, які нині злочинними депортаціями розкинуті по різних кутках України та Польщі.

Парохія Любича Князі початково належала до Холмсько-Белзької єпархії, багатої на монастирі й святині, знаної в Європі з того, що в замковій церкві в Белзі зберігалася Чудотворна ікона Божої Матері, звана «Чудотворною Іконою Божої Матері Белзької». За переказами ікона була написана Євангелистом Лукою. До Белза Чудотворну ікону привіз князь Лев Данилович (син короля Данила) в половині XIII століття. За однією версією він отримав її безпосередньо з Константинополя. За іншою – ікона раніше побувала в Булгарії, Моравії і Чехії, і то з Чехії князь Лев привіз її до Белза. В 1382 році польський князь Владислав Опольський привласнив собі ікону і перевіз її до кляштору отців – Паулінів на Ясній Горі в Ченстохові. Від тоді вона зветься «Матка Боска Ченстоховска».

1779 року парафія Любича Князі була перенесена до Перемиської єпархії, однієї з найдавніших в Україні й найстарішої в Галичині. Є припущення, що засновниками Перемиської Єпархії були святі Кирило та Мефодій в IX столітті. Перша документальна згадка про Перемиську єпархію походить з 1220 року. В тому році Митрополит Київський назначив першим єпископом Перемиської єпархії Антонія Ядрейковича. Коли в 1596 році була підписана Берестейська церковна унія між українською Православною церквою та Римським престолом, на основі якої було визнання Римського Папи головою Церкви. Унія зразу розділила українських єпископів і духовенство на її прихильників і противників. Перемиська єпархія з львівсько-перемиським єпископом Г. Балабаном стала по стороні противників унії. І майже 100 років пізніше, щойно в 1692 році, перемиський єпископ Інокентій Винницький прилучив Перемиську єпархію до Унії.

Село Любича Князі, в якому народився Теодор Савочка, вперше згадується в Іпатіївському літописі 1030 року.

Теодор Савойка початкову школу закінчив у рідному селі, середню освіту закінчив у Львівській класичній гімназії в 1887 р. Теологію початково студіював у Львівській семінарії в роках 1887–1890, а закінчив у Перемиській Духовній семінарії у 1891 році. Того самого року, 27 грудня, був рукоположений у священичий сан Перемиським єпископом Юліяном Пелешом. У роках 1892–1901 рр. виконував священичі послуги у різних парафіях: в Милкові, Гребенному, Тартакові, Павлокомі, Вербиці і рідній Любичі Князі. З 1901 по 1939 рік парох села Селиська в Березівському повіті на Сяніччині, з приналежними селами Волош, Поруби і Воля Волошська. Парафія була в незавидному стані. Як результат шовіністичної політики польської адміністрації і латинського кліру, колись повністю українські села стали польськомовними, а частина їхніх мешканців стала римо-католиками. Церква в Селиськах була маленька, занедбана. Її дерев'яна конструкція зогнила. Дочірня церковця в селі Волош грозила заваленням. На помешкання для священика польська адміністрація призначила напіврозвалену корчму. В парафії не існувала жодна сільська українська установа чи організація. Таку ситуацію застав новопризначений парох о. Теодор Савойка.

Працю треба було починати з нуля, в несприятливих, недружніх, а іноді ворожих, обставинах. Почалося з того, що о.Теодор Савойка ніколи і до нікого не говорив і не писав польською мовою. Мешканці і адміністрація поволі стали звикати до того, а згодом і розмовляти українською. В селі була польськомовна школа. Щойно в роках 1912–1923 української мови вчила дочка о. Т. Савойки Ірина. Будучи сильною, харизматичною людиною, о. Т.Савойка зумів згуртувати навколо себе діяльних, ініціативних, небайдужих національно людей. Заходами о. Савойки побудовано приходський дім, велику муровану церкву в Волоші і розбудовано церкву в Селиськах, побудовано у всіх трьох селах Народні Доми, в яких активно діяв аматорський театральний гурток, тут відбувалися культурно-освітні дійства, ставилися п'єси. В них також мали свої приміщення зорганізовані о. Теодором читальні «Просвіти». Постало руханково-пожежне Товариство «Сокіл», гурток «Сільський господар» і товариство «Відродження». Зайнявся о. Теодор також розвитком господарчої діяльності. Зорганізував Господарсько-Торгівельні Кооперативи «Надія» та Єдність», а також Молочарську Кооперативу, що була складовою «Маслосоюзу». Особисто о. Савойка активно вів освітню працю серед селян. Під його впливом батьки почали посилати своїх дітей на науку до середніх шкіл, головно до Перемиської гімназії, які згодом помножували українську патріотичну інтелігенцію і продовжували діла отця Савойки.

Не була чужою о.Савойці політика. Він був разом з Іваном Франком, Михайлом Грушевським, Євгеном Левицьким, Володимиром Охримовичем, В'ячеславом Будзиновським, Теофілом Окуневським співзасновником і активним діячем Української Національно-Демократичної Партії, що постала 1899 року у Львові. В програму партії закладено вимоги: демократизації політичного життя в Австро-Угорщині, рівноправного трактування українського і польського населення в Галичині, захист інтересів селян, наділення селян землею. Метою партії також було здобуття культурної, економічної і політичної самостійності українського народу, праця над розбудовою національної свідомості українців Закарпаття, боротьба з москофільством та утворення з руської частини Галичини і Буковини національної провінції з власною адміністрацією і сенатом. Отець Т.Савойка всіляко допомагав, організовував зустрічі й віча на підтримку кандидатури Григорія Цеглинського (1855–1912), який був обраний до Австрійського парламенту у Відні від Перемиської землі (1907–1911).

Отець Теодор Савойка був одружений з Марією Лазор, дочкою греко-католицького священика, пароха в рідному селі о. Т.Савойки Любичі Князі. Разом виховали на щирих українських патріотів шестеро дітей: Романа (доктор права), Любомира (інженер), Лева (десятник УГА, що загинув в бою з більшовиками під Калинівкою в 1919 р.), Івана та дочок Наталію й Ірину, які вели просвітницьку працю серед дівчат і жінок, були засновницями Союзу Українок на Березівщині. Діяльність о. Т.Савойки і його сім'ї дуже не подобалася польській адміністрації. Вона шиканувала, застрашувала, карала за надумані провини, заборoняла організовувати фестини і святкування національних подій, всіляко намагалася завадити діяльності українським організаціям. Уже на початку Першої світової війни 1914 р. ціла сім'я о. Савойки була заарештована, а сам отець і двоє його синів Роман і Любомир були запроторені в сумнозвісному Австро-Угорському концентраційному таборі смерті в Телєрґофі, що біля підніжжя Альп неподалік Грацу в Австрії, який функціонував з вересня 1914 року і до травня 1917-го. Туди депортували головно українців з Галичини і Буковини. Через його браму увійшло понад 14000 осіб, в тому числі 85 відсотків українців. Велика частина з них загинула через епідемії тифу, голоду, тортур і нелюдських санітарних умов. Отцю Т. Савойці і його синам вдалося пережити це пекло і вийти на волю 12 листопада 1914 р.

По 1916 рік він працював духівником у шпиталі Відня, згодом – духівником в австрійській армії (служив на італійському, румунському і сербському фронтах). На свою парафію в Селиськах повернувся після закінчення війни. Важкі пережиття неволі й війни не зламали стійкого духа о. Т. Савойки, він не склав рук, а продовжував свою працю для добра церкви і українського народу. В 1939 році, коли вперше на українські землі Закерзоння прийшли більшовицькі окупанти, вони зруйнували церкви в Селиськах і Володжі та приходство в Селиськах. Рятуючи життя, о. Т.Савойка змушений був втікати зі своєї парафії до міста Жешова, де перебував до відступу совєтів у червні 1941 р. Восени 1941 року о. Т.Савочка пересилився до Бірчі в повіті Перемишель, де жила його дочка Наталія, яка була одружена з вельми заслуженим парохом Бірчі о. Іваном Лебедовичем.

14 липня 1942 року Бог покликав о. Т.Савойку до царства небесного. Похоронений на цвинтарі в містечку Бірча. Вічна Йому пам'ять.

Анізія ПУТЬКО-СТЕХ,
Польща

СТАРТУВАЛА ПЕРЕДПЛАТНА КАМПАНІЯ НА 2016 РІК

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

28 вересня в усіх відділеннях Укрпошти, операційних залах поштамтів, центрів поштового зв'язку, у пунктах приймання передплати, а також безпосередньо листоношами на доставних дільницях розпочалося приймання передплати на періодичні друковані видання за Каталогом видань України на 2016 рік.

Передплата триватиме до ***16 грудня 2015 року включно***.

Редакція часопису Конгресу Українських Націоналістів «Нація і держава» звертається до читачів, українських патріотів із закликом передплатити наше видання на 2016 рік, активно підтримати його безперебійний вихід.

Інформуємо, що в 2016 році газета виходитиме один раз на місяць у форматі А3 на 16-ти шпальтах. Це дасть можливість редакції готувати якісніші аналітичні статті, матеріали з історії національно-визвольної боротьби, ідеологічні тексти, інтерв'ю, актуальні репортажі із зони АТО, життя партії, які і дотепер були на шпальтах нашої газети. Досить сказати, що часопис читають не тільки в Україні, а і за її межами. В числі наших постійних авторів відомий письменник, експерт Центру дослідження Росії Сергій Борщевський, мовознавець Тарас Марусик, провідний журналіст, спеціаліст з питань енергетичної безпеки України Наталка Прудка, Голова Всесвітньої ліги українських політв'язнів Богдан Качор та інші.

Повідомляємо, що наступного року ***вартість видання*** з доставкою для розповсюдження на території України становитиме:

на 1 міс. – 10,80 грн; на 3 міс. – 32,40 грн; на 6 міс. – 64,80 грн; на рік – 129,60 грн.

Запевняємо Вас, що в цей непростий для України час, редакція докладе усіх зусиль щоб нести до читача слово правди про наше минуле і сьогодення, формувати націоналістичний світогляд і самосвідомість українців, давати достойну відповідь недругам України і українців.

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 09715.

Редакція газети «Нація і держава»

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195. АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669 ЕДРПОУ 2305606776 №26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Видавництво ПП «Слово»
Замовлення №
Наклад 6 200 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9